

Sygn. akt II KK 273/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 października 2013 r.,

sprawy **J. G.**

skazanego z art. 207 § 1 i in. kk

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 21 lutego 2013 r. utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 lutego 2012 r.;

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 27 lutego 2012 r., uznał J. G. za winnego popełnienia przestępstw:

- 1) z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;
- 2) z art. 190 § 1 k.k. – i za to wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; łącznie orzekł karę 1 roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 3 czerwca 2011 r. do 4 stycznia 2012 r.

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonego podniósł zarzuty obrazy prawa materialnego – art. 53 § 1 i 2 w zw. z art. 60 § 2 i 5 k.k. rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją obrońca skazanego, zarzucając:

- I. rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:
 1. art. 53 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i § 6 k.k. przez ich niewłaściwe zastosowanie i wymierzenie skazanemu J. G. kary bez nadzwyczajnego jej złagodzenia, mimo ustalenia, że tenże skazany zrozumiał naganność swojego zachowania, samodzielnie zgłosił się do poradni przeciwalkoholowej, podjął leczenie odwykowe, wyraził skruchę i przeprosił pokrzywdzone, ujawnił istotne okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu, a także podtrzymał te wyjaśnienia w toku postępowania przed Sądem I instancji, w żaden sposób nie utrudniał postępowania w sprawie, stawiał się na wszystkie posiedzenia sądowe, co dodatkowo winno zostać uwzględnione przy wymiarze kary,
 2. rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu skazanemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku w sytuacji, gdy okoliczności sprawy w tym w szczególności współdziałanie skazanego w wyjaśnieniu sprawy, ujawnienie wszystkich istotnych faktów popełnionego przestępstwa, pełna i szczerza współpraca skazanego z organami ścigania w okresie prowadzonego postępowania dowodowego, jak i postawa skazanego przed aresztowaniem jak i w trakcie trwania procesu, przeproszenie pokrzywdzonych i przyjęcie przeprosin przez pokrzywdzone oraz ojca skazanego — przemawiają za zastosowaniem względem J. G. kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem;
- II. rażące naruszenie prawa procesowego, polegającego na obrazie przepisów:

1. art. 7 k.p.k. przez dokonanie oceny dowodów z zeznań pokrzywdzonych B. G. i M. G. wbrew zasadom wyrażonym w tym przepisie,
2. art. 457 § 3 k.p.k. przez nierozważenie i nieustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zarzutów i wniosków apelacyjnych skazanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w szczególności do pozytywnego wyniku mediacji pozasądowej między pokrzywdzonymi a skazanym, co miało istotny wpływ na treść wyroku.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy art. 53 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i 6 k.k. oraz rażącej niewspółmierności kary stanowią dosłowne powtórzenie zarzutów przedstawionych w apelacji, które to zarzuty były przedmiotem wnikliwego rozpoznania przez sąd odwoławczy. W sytuacji gdy zarzuty naruszenia art. 53 k.k. dotyczą wymierzenia kary nieodpowiadającej dyrektywom sądowego wymiaru kary, a więc są zarzutami co do uchybień z art. 438 pkt 4 k.p.k., nie sposób uznać je za obrazę prawa materialnego. Połączenie tych zarzutów z zarzutem rażącej niewspółmierności kary stanowi zabieg niedopuszczalny w świetle art. 523 § 1 *in fine* k.p.k.

Bezpodstawny jest zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. Treść uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego jednoznacznie przekonuje, że podniesione w apelacji zarzuty zostały przez ten sąd należycie rozpoznane. Uzasadnienie to merytorycznie jest prawidłowe, odnosi się do zarzutów apelacji w takim zakresie, w jakim zostały one postawione, i w tych warunkach nie sposób przyjąć, że doszło do rażącego naruszenia przepisu art. 457 § 3 k.p.k., nierzetelnego, czy niepełnego rozpoznania środka odwoławczego.

Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. jest nieporozumieniem. Kwestia oceny dowodów nie była przedmiotem zarzutów apelacji, zatem sąd odwoławczy nie mógł naruszyć tego przepisu.

Poza formalnym powołaniem się na rażące naruszenie prawa, kasacja w istocie ogranicza się do powtórzenia stanowiska prezentowanego w postępowaniu odwoławczym, nie zawiera natomiast żadnych merytorycznych argumentów, które pozwalałyby na zakwestionowanie stanowiska sądu drugiej instancji.

W tym stanie rzeczy, podzielając wywody zawarte w prokuratorskiej odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.